

Гей, вилазь-но!

Сін'їмі ХОСІ

Тайфун скінчився, й небо знову затопила блакить. Проте село на околиці міста спіткало лихо: сільську капличку під горою зруйнував оповзень.

Про це селяни дізналися вранці, коли прийшли до каплиці. І стривожено загомоніли:

- Відколи ж вона тут стояла?
- Хто зна! Певно, споконвіку.
- Треба б її відновити.
- Який жах! Доценту зруйнувало.
- Ніби вона була тут...
- Та ні, трохи далі!

Раптом один селянин вигукнув:

- Погляньте, якась яма!

Всі з'юрмилися навколо отвору в землі з метр завширшки, зазираючи вниз, Але нічого не побачили, бо всередині було темно.

- Певно, нора лисиці-чарівниці, – мовив хтось.

– Гей, вилазь-но! – загукав у яму якийсь молодик. Але звідти не почулося навіть луни. Тоді він узяв камінця й хотів укинути його до ями.

– Краще не треба, бо не минути лиха! – зупиняли його старші. Проте юнак кинув камінця в яму. Але й цього разу ні звуку.

Селяни нарубали кілків, повбивали їх довкола ями й зв'язали мотузкою: вийшла ніби огорожа. А тоді неквапом рушили до села.

- Що ж воно за диво таке?
- А де ж нову каплицю ставити? Невже на ямі!

Цілісінький день теревенили, та так ні до чого певного й не дійшли. А наступного дня машиною примчали репортери, до яких докотилася чутка про яму. Не забарились і вчені. А щойно прибули, то попростували до ями з виглядом, ніби для них таємниць не існує. Зібралися цікаві, з'явилися й стали витріщатися на яму якісь ділки. Найближчий відділок поліції поставив вартових, щоб, крий боже, хтось не впав у неї.

Якийсь газетяр прив'язав до довгої мотузки важок і опустив у яму. Мотузка зникла в ній, поки й скінчилася. Та коли потягли вгору, мотузка не піддалася. Репортерів кинулися допомагати кілька чоловік, та марно: мотузка обірвалася біля краю ями. А репортер, що вже обв'язався канатом і тримав наготові фотоапарат, бачачи таке, мовчки став відв'язуватися.

Вчені зателефонували до інституту, щоб прислали потужний гучномовець: може, звуком визначать глибину. Та як не старалися, відлуння не було. Дослідники трохи збентежились, та відступити не могли, ще ба пак, усі на них дивилися. Тож установили гучномовця над самісінькою ямою, дали найбільшу гучність. Різної сили звуки довго розлягалися на кілометри довкола, але яма наче поглинала їх.

Тож здалися і вчені. Вимкнули гучномовця, ніби так мало й бути, й заявили:

– Яму треба засипати!

Атож, простіше знищити те, чого не розумієш.

Хотіли вже розходитись і цікаві, міркуючи про те, як ці мудрагелі засипатимуть яму.

Та один із ділків раптом проштовхнувся наперед і попросив:

– Віддайте цю яму мені. Я сам її засиплю.

На що сільський староста відказав:

– Хоч самотужки засипати яму нам і важкувато, проте й віддати не виходить. Адже тут має стояти наша каплиця.

– За каплицю не турбуйтеся: я вам збудую нову, ще кращу. А на додачу й залу для зібрань.

Староста ще не відповів, як селяни загукали:

– Та невже? Але щоб ближче до села!

– Нехай забирає цю яму!

Тепер і староста не заперечував.

Покупец дотримав обіцянки. Невеличку, але з залом для зібрань, каплицю таки збудував. І біля самого села.

На час, коли надійшло свято врожаю, на будиночку біля ями, що його звела новостворена компанія по засипанню ями, вже красувалася вивіска з відповідною назвою.

Спільники комерсанта розгорнули в місті бурхливу діяльність, пропонуючи яму якої завгодно глибини. Адже вчені казали, що яма не менше п'яти тисяч метрів завглибшки. А для радіоактивних відходів кращої годі й шукати.

Власті дали дозвіл, і фірми, що мали атомні електростанції, наввипередки стали укладати угоди. Мешканці села занепокоїлися, та їх заспокоїли: мовляв, для землі на найближчі кілька тисячоліть небезпеки ніякої, та й частку прибутків вони матимуть. А крім усього, з міста до села негайно проклали чудове шосе. Тим шосе самоскиди привозили свинцеві контейнери, водії піднімали ляду, що закривала яму, й скидали вниз радіоактивні відходи.

З Міністерства закордонних справ і Управління збройних сил самозахисту привозили в сейфах непотрібні таємні папери й теж кидали до ями. Урядовці, що наглядали за цим, теревенили про гольф, а їхні підлеглі вкидали один по одному папери й базікали про гральні автомати.

Чи то яма була глибшою, ніж сподівалися, чи то внизу ширшала, але несхоже було, щоб вона колись заповнилась. А тим часом компанія по засипанню ями процвітала.

Вчені привозили рештки тварин, на яких робили досліди з вивчення інфекційних хвороб. Поліція й собі додавала трупи бездомних волоцюг. Виник задум відвести до ями стічні води: адже це куди зручніше й безпечніше, ніж зливати їх у море.

Яма запалила і мешканців міста: вони більше цікавилися роботою й перестали відкладати на чорний день. Усі прагнули на підприємство чи в торговельну фірму, а сміттярем уже ніхто бути не бажав. Та всі сподівалися, що й це, завдяки ямі, якось улаштується.

Дівчата, збираючись заміж, викидали в яму старі щоденники. Дехто вкидав до ями фотокартки колишніх коханих, перш ніж завести нових. Поліція знищувала в ямі фальшиві гроші, вилучені в злочинців. А злочинці й собі полегшено зітхали, коли позбувалися тут речових доказів.

Яма поглинала все, що б і хто в неї не кидав. Місто скидало в яму всі покидьки, аж помітно почистішали морська вода й повітря.

Якогось дня один робітник зварював нагорі арматуру в будинку, що саме зводився. Потім присів перепочити. Аж раптом у нього над головою почулося:

– Гей, вилазь-но!

Він поглянув угору, але там розпросторилося тільки безкрає небо.

“Певно, вчулося!” – подумав будівельник і знову опустив голову.

А звідти, звідки чувся голос, упав мало не на нього камінчик.

Але той не звернув на це уваги, милуючись містом, що день у день гарнішало.